

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou v právní věci

žalobce: **E. K.**
státní příslušnost: ...
...

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2025, č. j. OAM-1708/ZA-ZA11-D02-2024,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 1. 2025, č. j. OAM-1708/ZA-ZA11-D02-2024, *se ruší a věc se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalobci *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.
- III. Žalovaný *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce prochází tranzicí ze ženy na muže. V Česku podal žádost o mezinárodní ochranu. Žalovaný ji ale shledal nepřipustnou a řízení o ní zastavil. Má o ní totiž rozhodnout Nizozemsko. Žalovaný si nicméně neopatřil náležité informace o nizozemském azylovém systému. A nezareagoval, jak bylo třeba, na tvrzení žalobce o nebezpečí, která mu podle jeho slov v Nizozemsku hrozí. V potřebné míře také nezdůvodnil, proč neshledal důvody pro převzetí příslušnosti k posouzení žalobcovy žádosti namísto Nizozemska.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal 19. 12. 2024 žádost o udělení mezinárodní ochrany v Česku. Předtím si vyřídil maďarské vízum a ve více evropských zemích požádal o mezinárodní ochranu. První žádost učinil v Nizozemsku, poté i v Německu. Při pohovoru se ho pracovnice žalovaného ptala, proč v Nizozemsku nezůstal do konce azylového řízení. Odpověděl, že pro člověka, který je součástí skupiny LGBTQI+, je tam azylové středisko nebezpečné. Jsou tam především Arabové, kteří ohrožovali jeho život. Pokaždé ho přivezli na místo, kde byli z 98 % lidé, kteří vyznávali islám. Bylo to pro něj nebezpečné, nemohl chodit ven.
3. Žalobce vysvětloval, že na rozdíl od pobytového střediska v Zastávce jsou v Nizozemsku kontejnerová místa v průmyslové zóně. V jednom z těchto středisek ho znásilnili. Žalobce tam byl se dvěma dalšími žadateli, které ovšem převedli jinam a on tam zůstal. To pak vedlo k onomu znásilnění. Potom ho přestěhovali do stálého tábora, který byl ale také kontejnerový a v průmyslové zóně. Jednou ho poslali do normálního tábora, ale jakmile se dověděli, že je příslušníkem LGBTQI+ menšiny, tak ho nechali opět cestovat přes celou zemi do průmyslové zóny. Z toho plyne, že v Nizozemsku nemají rádi LGBTQI+ lidi.
4. I v tom novém táboře byli lidé, kteří neměli rádi LGBTQI+ lidi. Příslušníků této skupiny tam bylo pět. Většina z nich měla práci nebo přespávali u svých známých mimo tábor. Ubytování v něm bylo nebezpečné. Kontejner bylo snadné poškodit nohou. To se stalo jiným LGBTQI+ lidem v táboře. Žalobce žádal o možnost přestěhování a pomoc. Často mluvil se sociálními pracovníky, ale nechtěli mu pomoci. Nakonec do jeho pokoje ubytovali velmi nebezpečného souseda, který užíval narkotika. Nikdo v táboře s tím nechtěl nic dělat. Tento soused se žalobce pokusil napadnout. Žalobce si uvědomil, že musí z Nizozemska utéct. Dva nebo tři týdny tam zůstal v napjatém stavu, protože musel šetřit peníze na cestu.
5. Pracovnice žalovaného se mj. žalobce ptala, proč si vyřizoval maďarské vízum. Žalobce odpověděl, že v Rusku hodně států nevydává víza. Zkoušel nejprve požádat o řecké vízum, ale neuspěl. Maďarské vízum se Rusům vydává, měl možnost pro něj sehnat podklady. V Maďarsku ale zůstat nemohl, protože je tam transgender přechod zakázaný. Na otázku, zda je žalobce ochoten se vrátit do Nizozemí, odpověděl, že ne, že tam jet nechce.
6. Nizozemsko dne 20. 1. 2025 uznalo svoji příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti o mezinárodní ochranu.
7. Žalovaný si jako podklad pro své rozhodnutí opatřil zprávu *Nizozemsko, Informace OAMP: Azylový systém. Řízení o mezinárodní ochraně, azylová legislativa, zranitelné osoby, dublinský systém, azylová střediska, přijímací podmínky, zajišťování a azylové a dublinské statistiky* ze dne 15. 11. 2023 („Informace OAMP“). Dal žalobci možnost se dne 23. 1. 2025 seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce uvedl, že má v Česku začínající vztah. Jde o Čecha, který žije v X. Chtěl by tu zůstat a nevracet se do země, která ho tak negativně přijala. Nemyslí si, že je pro něj Nizozemsko bezpečné.
8. O čtyři dny později ještě žalobce zaslal žalovanému e-mail, ve kterém zmínil, že podle něj žalovaný nemá aktuální údaje. Žalobce 5. 12. 2024 opustil Nizozemsko a od té doby tam nebyl. Jeho nizozemský doklad se vztahoval pouze na jednu zemi pobytu. V prosinci mu ho zabavila německá policie, která ho odeslala do Nizozemska. Pokud se tři týdny nepřihlásíte v tamním uprchlickém táboře, tak Vás automaticky vyřadí. V době jeho odjezdu začínaly prázdniny a příslušné známky mu vyznačily na několik týdnů dopředu. Neměl žádný vliv na to, pokud mu zaměstnanci v táboře, kde nebyl od 5. 12., vyznačovali známky a dali mu

je v jeho nepřítomnosti. Žalobce v současné době z Nizozemska nedostal žádný příspěvek. A obdržel e-mail, že byl vyřazen. Z toho vyplývá, že tam v současné době nemá azyl, což platilo i v den seznámení se s podklady.

9. Žalobce dále mj. zopakoval, že při pohovoru zmínil své fyzické týrání a že byl v Nizozemsku mnohokrát zavřený v místnosti s nebezpečnými lidmi. Má neuvěřitelný strach, že se na něj vztahuje zvláštní touha vykopnout ho z České republiky. Snaží se ho poslat do země, kde není žadatelem o azyl. Musel by proto znovu projít všemi těmi hroznými procedurami, kde ho budou držet za mřížemi s lidmi, kteří ho zabijí nebo znásilní.
10. Žalobce ještě přiložil odkaz na článek o tom, co se v Nizozemsku děje lidem jako on. Žalobce je nadto Židem. Připojil proto odkazy na dva články, které popisují, co mu v Nizozemsku mohou udělat fanoušci Palestiny a islámu. Žádal o nové posouzení jeho aktuálního stavu, protože to má vliv na jeho bezpečnost. Nechce do míst nebezpečných pro jeho život a čelit touze ho co nejdříve vyhostit, protože požádal o azyl jako LGBTQI+ osoba.
11. Rozhodnutím ze dne 28. 1. 2025, č. j. OAM-1708/ZA-ZA11-D02-2024 („rozhodnutí žalovaného“), žalovaný zastavil řízení o žádosti žalobce [§ 25 písm. i) zákona o azylu]. Posoudil ji jako nepřípustnou [§ 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu]. Státem příslušným k jejímu projednání je totiž v souladu s čl. 3 odst. 2 prvního pododstavce nařízení Dublin III Nizozemské království. Bylo prvním členským státem, kde žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu. Nizozemsko navíc uznalo svoji příslušnost k posouzení žalobcovy žádosti.
12. V rozhodnutí se žalovaný zabýval i tím, zda v Nizozemsku existují systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 druhého pododstavce nařízení Dublin III. Dospěl k závěru, že tomu tak není. Poukázal na to, že orgány EU, Evropský soud pro lidská práva, ani Úřad Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky nevydaly žádné rozhodnutí nebo stanovisko, které by deklarovalo systémové nedostatky v Nizozemsku, jak tomu bylo v minulosti například v případě Řecka. Nizozemsko dodržuje právní předpisy a lidská práva. Je bezpečnou zemí původu. Ani žalobce se nezmínil o systémových nedostacích panujících na území Nizozemska, které by s sebou nesly případné riziko nelidského či ponižujícího zacházení. Během pohovoru dále uvedl, že je ochoten vrátit se do Nizozemska a v návratu mu nic nebrání.
13. K odkazům, které žalobce žalovanému zaslal po seznámení se s poklady, žalovaný uvedl, že nejsou v jazyce řízení. Správní orgán přesto odkazy prozkoumal. Dva odkazy se týkají konfliktu v Izraeli a fotbalových fanoušků. Nezakládají obavy ze systematického pronásledování Židů v Nizozemsku. Poslední tři roky jsou pro Evropu a Blízký východ těžkým obdobím. Dochází k excesům na obou stranách. Členské státy včetně Nizozemska se snaží tuto situaci řešit. Co se týče napadení člověka z LGBTQI+ komunity, nemůže jeden konflikt ukázat na systémové nedostatky azylového systému. Žalobce si Nizozemsko vybral z vlastní vůle. Bezesporu si o zemi dopředu zjistil informace.
14. Žalovaný se poté vyjádřil i k případnému použití čl. 17 nařízení Dublin III, podle kterého se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Žalobce přišel požádat o mezinárodní ochranu v Česku až jako oficiálně třetím členským státem. Kumuluje svoje žádosti o mezinárodní ochranu, aniž by vyčkal na konečný výsledek. Důkazy o svých tvrzeních žádné nedodal. Azylové řízení neslouží ke zvyšování komfortu cizinců. Žalovaný proto nenašel

žádné důvody pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III. Dodal poté, že Slovenská republika (sic!) musí převzít žalobce na své území a posoudit jeho žádost o udělení mezinárodní ochrany.

III. Obsah žaloby

15. Žalobce nejprve namítá porušení zásady individualizace. Rozhodnutí žalovaného se v některých částech ani netýká případu žalobce. Jde o formulářové rozhodnutí bez dostatečného posouzení konkrétních okolností. V celém rozhodnutí se na několika stranách shrnuje, která ustanovení nařízení Dublin III se nemohou využít. Zároveň se ovšem žalovaný vůbec nevěnuje posouzení toho, co žalobce tvrdí. Na několika místech rozhodnutí je očividné, že žalovaný jen zkopíroval odstavec z jiného svého rozhodnutí a nevěnoval se tvrzením žalobce. Například označuje za příslušný stát Slovenskou republiku.
16. Žalobce si uvědomuje, že je příslušným státem Nizozemsko, což nezpochybňuje. Domnívá se ovšem, že žalovaný dostatečně neposoudil, zda není vhodné *v jeho případě* využít diskreční pravomoci ve smyslu čl. 17 nařízení Dublin III. Vzhledem k okolnostem případu a konkrétním událostem, kterými si žalobce prošel, je tu dostatečně odůvodněný základ pro takové rozhodnutí.
17. Podle § 2 odst. 4 správního řádu je třeba posuzovat každý případ tak, aby řešení odpovídalo danému případu se všemi jeho specifiky. Tomu žalovaný nedostál. Žalobce si právě prochází tranzicí. Jde o velmi citlivé postavení, které vyžaduje individuální přístup. Také jde o situaci, která má své důsledky na život takové osoby. Ovlivňuje to, jak ji vnímají ostatní lidé, jak se k ní chovají, jak sama tato osoba prožívá svou identitu, v jakém je psychickém stavu a podobně. Všechny tyto aspekty se spojují ve složitý obraz, který je odlišný od ostatních.
18. Žalobce vysvětluje, že pokud se například uprchlíci-muži typicky nesetkávají s tím, že by je v táborech znásilňovali (obecně k tomu dochází násobně méně často než u žen), nemusí to stejné platit pro transgender muže. Ti naopak mohou sexuálnímu násilí čelit častěji. Stejně tak se žalobce může dostávat do nebezpečných situací, přestože by se *cis* muži do těchto situací nedostali.
19. Žalovaný nedokázal na případ nahlížet touto optikou, ačkoliv je to pro rozhodnutí naprosto zásadní. V případě, že bude o věci rozhodovat opakovaně, je důležité, aby si zajistil dostatek informací o situaci v nizozemských táborech. Ale také aby měl mít obecné povědomí o problematice LGBTQI+ lidí v azylových řízeních. Jde o vědomosti, kterými by měl automaticky disponovat ze své pozice rozhodujícího orgánu.
20. Žalovaný pak ve svém rozhodnutí zmiňuje, že žalobce během pohovoru uvedl, že je ochoten vrátit se do Nizozemského království a v návratu mu nic nebrání. Toto tvrzení je naprosto mylné. Žalobce několikrát zopakoval, že se do Nizozemska vrátit nechce a nemůže, neboť se obává o své bezpečí. Navíc si není jistý, zda nejde o další případ zkopírování této věty z jiného rozhodnutí. Žalovaný se také drží toho, že používá zájmena „ona/její“, neboť podle průkazu je žalobce ženou. Proto se žalobce domnívá, že žalovaný čerpal z jiného rozhodnutí.
21. Žalovaný měl využít diskreční ustanovení podle čl. 17 nařízení Dublin III. V případě, že existují okolnosti indikující možnou existenci důvodů hodných zvláštního zřetele, má žalovaný podle judikatury povinnost zdůvodnit, proč k využití diskrečního oprávnění nepřistoupil. Žalobce uvedl několik tvrzení, která měla vést k podrobnějšímu zkoumání, např. jak s ním zacházeli v uprchlických táborech. Žalovaný ale nevěnoval těmto tvrzením

více než jeden odstavec. Odkazuje pouze na Informaci OAMP, která je z roku 2023 (je tedy starší než jeden rok). Vůbec se nevěnuje tomu, jak se v táborech daří určitým menšinám, transgender lidem, Rusům či lidem s odlišným náboženstvím. Měl si zajistit více relevantních informací, které by mohly popsat situaci v uprchlických táborech. V té souvislosti žalobce odkazuje na informace plynoucí ze zprávy organizace ILGA, která se zaměřuje na situaci LGBTQI+ komunity v nizozemských uprchlických táborech.

22. Podmínky pro zmíněnou menšinu v nizozemských uprchlických táborech nejsou přívětivé. Mnoho žadatelů se necítí bezpečně a nemají na koho se obrátit. Nedostane se jim pomoci. Pro žalobce není myslitelné se do tábora znovu vrátit. Čelil by opět traumatizujícím situacím. Tady v Česku se cítí bezpečně. Má zde možnost obrátit se na své známé a atmosféra v pobytovém středisku je mnohem otevřenější jeho potřebám. Žalovaný měl řádně, racionálně a přiměřeně konkrétním okolnostem zkoumat, zda neexistují skutečnosti pro aplikaci čl. 17 nařízení Dublin III.
23. Žalovaný ani nevychází ze žádných zpráv, které by podrobněji popisovaly podmínky v nizozemských azylových zařízeních. Informace OAMP obsahuje pouze zcela obecné informace deklarující údajnou funkčnost nizozemského azylového systému. Žalovaný s těmito obecnými informacemi nijak dál nepracuje, nerozvádí je a nevztahuje je k situaci žalobce. Je očividné, že Informace OAMP nevychází ze zkoumání faktického fungování přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu v Nizozemí a reálných podmínek v nizozemských azylových zařízeních. Žalovaný má přitom povinnost důkladně zkoumat reálné a aktuální podmínky v azylových zařízeních země, do níž má Česko žalobce poslat. Této povinnosti však nedostál.
24. Azylové řízení opravdu neslouží ke zvyšování komfortu cizinců, jak žalovaný uvádí. Ovšem pokud žalobce čelil nebezpečí pro svou genderovou identitu, je velmi těžké tato jeho tvrzení přehlížet. Žalovaný je měl prošetřit. Bezpečnost země a neexistence systémových nedostatků je vyvratitelnou domněnkou. Žalobce uvedl skutečnosti, které poukazují na systémové nedostatky, především v přístupu k ubytovaným žadatelům v pobytových zařízeních. Zároveň uvedl, proč se domnívá, že nizozemský azylový systém není dostatečně bezpečný pro LGBTQI+ lidi, kteří potřebují specifickou pomoc, např. neposkytuje včas psychologickou pomoc. V Nizozemí totiž dochází k velkému přílivu uprchlíků. Často se v táborech stává, že spolu bydlí lidé naprosto odlišného smýšlení, jiného náboženství apod. To vede ke konfliktům. Žalobce nemůže očekávat poskytnutí potřebné péče.
25. Situace přetíženého azylového systému v Nizozemí se navíc nelepší, právě naopak. Nizozemská vláda chce implementovat změny, které azylové řízení zrychlí a zjednoduší. Žalobce proto nebude mít možnost získat podporu a pomoc. Je zde i nebezpečí, že bude čelit nelidskému a ponižujícímu chování ze strany ostatních obyvatel tábora. Správa táborů nedokáže zajistit bezpečí pro všechny obyvatele kvůli naplněným kapacitám. Jde tedy o systémový nedostatek, kvůli kterému je žalobce při návratu v nebezpečí. Žalovaný tyto skutečnosti vůbec nezohlednil. Stejně jako se nezabýval tím, že byl žalobce v táboře znásilněn a nebyla mu poskytnuta žádná pomoc a podpora.
26. Žalobce shrnuje, že v Nizozemí existují systémové nedostatky, které významně dopadají na LGBTQI+ osoby. Ty mají specifické potřeby a potřebují v těchto situacích podporu ze strany státních orgánů a správy uprchlických táborů. Obzvláště nyní, pokud jsou tábory přeplněné a dochází tam k vnitřním konfliktům, které pracovníci nemají kapacitu řešit.

Žalobce sám prožil traumatizující události, které žalovaný při hodnocení, zda využít diskreční oprávnění, nevzal v potaz.

IV. Vyjádření žalovaného

27. Žalovaný v reakci na žalobní námitky uvedl, že čl. 17 nařízení Dublin III nemohl vůbec aplikovat. Odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 6 Azs 67/2016-34 („rozsudek šestého senátu“), podle kterého diskreční oprávnění lze využít pouze v situaci, ve které příslušnost určuje čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy pouze v případech jejího určení na základě kritérií v kapitole III tohoto nařízení. Pokud se příslušnost určuje na základě „zbytkového“ kritéria v čl. 3 odst. 2 prvním pododstavci nařízení Dublin III, pak nelze diskreční oprávnění využít.
28. Podle žalovaného problémy uváděné žalobcem nemohou představovat systémové nedostatky nizozemského azylového systému. Žalobce tvrdí, že v Nizozemsku je velké množství uprchlíků, přičemž 98 % z toho tvoří Arabové, kteří ohrožují její život. Podle vlastního vyjádření měl být v uprchlickém táboře též znásilněn. V Nizozemsku podle něj nemají rádi LGBTQI+ lidi.
29. Tato vyjádření žalobce nelze považovat za systémové nedostatky ve smyslu čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III. Žalobce své tvrzení nedoložil žádnými dokumenty. Dokonce ani netvrdil, že by podával kvůli tvrzenému znásilnění trestní oznámení či že by tuto skutečnost jakkoli řešil. Pokud tvrdí, že 98 % nizozemských žadatelů o azyl tvoří údajně Arabové, pak ani tuto statistiku nelze přičítat k tíži nizozemskému azylovému systému. Jen stěží může žalobce očekávat, že kdekoliv v Evropské unii bude možné ho ubytovat v takovém táboře, kde se budou nacházet jenom homogenní skupiny lidí, tedy lidé, kteří nejsou odlišného smýšlení, jiného náboženského vyznání, jiné národnosti apod.
30. Vytýká-li žalobce žalovanému, že se vůbec nevěnoval tomu, jak se v táborech daří jednotlivým menšinám – transgender lidem, Rusům či lidem s odlišným náboženstvím –, pak žalovaný konstatuje, že by jen stěží bylo reálné posuzovat, jak se v uprchlických táborech jednotlivých zemí, daří jednotlivým národnostem či náboženstvím světa. Žalovaný závěrem zdůraznil, že nařízení Dublin III směřuje k eliminaci tzv. *forum shoppingu*, resp. *asylum shoppingu* – tj. snahy zabránit žadatelům, aby si vybírali, kde chtějí získat mezinárodní ochranu.

V. Posouzení věci

31. Žaloba je důvodná.
32. Soud nejprve úvodem předesílá, že neoznačuje žalobce jako ženu. Žalovaný ho takto ve svém rozhodnutí přitom označoval. Soud při shrnutí jeho rozhodnutí v tomto směru jeho slova upravil. Žalobce je nyní v tranzici a sám sebe označuje za muže, což soud plně respektuje. Podobně postupoval i Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 4. 2024, sp. zn. Pl. ÚS 52/23 (srov. k tomu také bod 4 odlišného stanoviska soudkyně Kateřiny Šimáčkové k nálezu Ústavního soudu ze dne 9. 11. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 2/20).
33. Podle soudu bylo namístě, aby žalobce s podobným respektem označoval i žalovaný. Pokud takto nechtěl postupovat, měl to minimálně odůvodnit (jak to například učinil Evropský soud pro lidská práva např. v rozsudku *A. P., Garçon a Nicot proti Francii* ze dne 6. 4. 2017, č. 79885/12, 52471/13 a 52596/13, bod 6). I štrasburský soud ale jinak zpravidla volí označení

podle pociťované pohlavní identity navrhovatelů (srov. např. rozsudky ve věci *S. V. proti Itálii* ze dne 11. 10. 2018, č. 55216/08, *X. proti bývalé jugoslávské republice Makedonie* ze dne 17. 1. 2019, č. 29683/16, *X. a Y. proti Rumunsku* ze dne 19. 1. 2021, č. 2145/16 a 20607/16, či *O. H. a G. H. proti Německu* ze dne 4. 4. 2023, č. 53568/18 a 54741/18).

34. Nejde každopádně o vadu zakládající nezákonnost rozhodnutí žalovaného. Důvody pro zrušení jeho rozhodnutí spočívají v něčem jiném, jak soud níže vysvětlí. Nejprve se soud zaměří na námitky týkající se systémových nedostatků nizozemského azylového systému ve smyslu čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III. A poté se vyjádří k námitkám na poli čl. 17 nařízení Dublin III.

Hodnocení žalovaného, zda nizozemský azylový systém netrpí systémovými nedostatky, nestojí na dostatečně zjištěném skutkovém stavu

35. Z čl. 3 odst. 2 pododstavce druhého nařízení Dublin III plyne, že není možné přemístit žadatele do členského státu, který byl primárně určen jako příslušný, pokud existují závažné důvody se domnívat, že tam dochází k systematickým nedostatkům, pokud jde o azylové řízení a o podmínky přijetí žadatelů v daném členském státě, které s sebou nesou riziko nelidského či ponižujícího zacházení ve smyslu článku 4 Listiny základních práv EU.
36. Velký senát Soudního dvora v rozsudku ze dne 19. 3. 2019 ve věci C-163/17, *Jawo*, uvedl, že v unijním právu má zásadní význam zásada vzájemné důvěry mezi členskými státy. Umožňuje totiž vytvoření a zachování prostoru bez vnitřních hranic. Zásada vzájemné důvěry každému z členských států ukládá, aby až na výjimečné okolnosti vycházel z toho, že všechny ostatní členské státy dodržují unijní právo – a zejména základní práva, která unijní právo uznává. Je proto třeba předpokládat, že zacházení se žadateli o mezinárodní ochranu v každém členském státě splňuje požadavky Listiny základních práv EU, Úmluvy o právním postavení uprchlíků i Evropské úmluvy o lidských právech. Nelze nicméně vyloučit, že tento systém v praxi určitého členského státu naráží na závažné funkční problémy, což vede k existenci rizika, že žadatelé o mezinárodní ochranu budou v případě přemístění do tohoto členského státu čelit zacházení, které je neslučitelné s jejich základními právy.
37. Rozhodnutí žalovaného stojí ve vztahu k čl. 3 odst. 2 pododstavci druhému nařízení Dublin III na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu. Soud se nemůže zbavit dojmu, že žalovaný případ žalobce významně podcenil a – jak namítá žalobce – neposoudil celou věc dostatečně individualizovaně. Možná ho k tomu vedlo, že Nizozemsko obecně nepatří v dublinském systému k „problémovým“ zemím. Žalovaný se totiž spokojil s Informací OAMP, o níž opřel své rozhodnutí, ačkoliv tato zpráva vůbec nereaguje na poměrně konkrétní problémy, které žalobce popisoval při pohovoru. *V celé zprávě se totiž neuvádí zhola nic o situaci LGBTQI+ lidí – či konkrétněji přímo osob v tranzici – v nizozemském azylovém systému. Podobně zpráva nenabízí vůbec žádnou odpověď na žalobcovy obavy z rasových, etnických či náboženských konfliktů.*
38. Žalobce přitom při pohovoru zmiňoval, že jsou nizozemská azylová střediska pro skupinu LGBTQI+ osob a Židy nebezpečná a vysvětloval proč. Uvedl, že byl obětí znásilnění. Popisoval, že ho kvůli příslušnosti k LGBTQI+ menšině přemístili z běžného tábora do kontejnerového tábora. Tam se žalobce podle jeho slov pokusil napadnout nebezpečný narkoman. Nikdo to ovšem neřešil (blíže viz body 2-4 výše). Podobně po seznámení se s podklady žalobce zdůrazňoval, že již při pohovoru zmínil své fyzické týrání a že byl

v Nizozemsku mnohokrát zavřený v místnosti s nebezpečnými lidmi. Měl neuvěřitelný strach (viz body 7-9 výše).

39. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 6. 2022, č. j. 1 Azs 77/2022-18 (body 26 a 27), v případě dublinských přemístění bývá ve správním spise standardně právě pouze zpráva, jakou je i Informace OAMP. Popisuje situaci v té které evropské zemi a vychází z více zdrojů. Nejvyšší správní soud ji obecně považuje za dostatečný podklad. Jiná situace však nastane v případě, pokud žadatel namítá konkrétní skutečnosti, nasvědčující existenci systémových nedostatků. To je i tento případ. Pak na tyto skutečnosti musí zpráva o zemi, kam má být žadatel přemístěn, v potřebné míře reagovat.
40. Soud přitom nesouhlasí se žalovaným, že žalobcova tvrzení nemohou představovat tvrzení o systémových nedostacích nizozemského azylového systému. Žalobce přeci hovořil o tamější systémové diskriminaci – zejména LGBTQI+ osob či Židů. Dodával, že je nizozemský azylový systém dostatečně nechrání před špatným zacházením. To žalobce doprovodil tvrzením o znásilnění či pokusu o fyzický útok na něj. V žalobě také tvrdí, že nizozemský azylový systém neposkytuje LGBTQI+ osobám dostatečnou psychologickou pomoc.
41. Soud tato tvrzení – i ve světle přesvědčivých argumentů, kterými je žalobce doprovází v žalobě (viz body 17-18 výše) – považuje za tzv. hájitelná tvrzení o špatném zacházení ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech. Hájitelným je tvrzení, které není zcela nedůvěryhodné a nepravděpodobné, je možné i časově, je dostatečně konkrétní a v čase neměnné (viz např. bod 31 nálezů Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 1042/15 ze dne 24. 5. 2016). Lze v té souvislosti připomenout například rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ve věci *O. M. proti Maďarsku* (rozsudek ze dne 5. 7. 2016, č. 9912/15). Štrasburský soud v něm konstatoval, že by orgány státu měly věnovat zvláštní péči hodnocení, zda zranitelní žadatelé o mezinárodní ochranu, jako jsou i LGBTQI+ lidé včetně osob v tranzici, skutečně budou v bezpečí v zajišťovacím zařízení, kde mezi mnoha zadrženými osobami jsou i osoby ze zemí s rozšířenými kulturními nebo náboženskými předsudky vůči těmto osobám (§ 53 citovaného rozsudku).
42. Žalovaný měl proto podle čl. 13 Evropské úmluvy o lidských právech žalobci poskytnout účinný prostředek nápravy vůči jeho hájitelným tvrzením (viz např. rozsudky Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 1. 2011 ve věci *M. S. S. proti Belgii a Řecku*, 30696/09, § 387, či ze dne 10. 3. 2016 ve věci *B. A. C. proti Řecku*, č. 11981/15, § 59-60). To žalovaný neučinil. Konkrétně měl žalovaný procesní povinnost na tato hájitelná tvrzení při zjišťování skutkového stavu adekvátně zareagovat. Měl si opatřit náležité informace, aby mohl posoudit jejich důvodnost. Informace OAMP ovšem takové informace ani náznakem neobsahuje.
43. Žalovaný přitom tvrzení žalobce ve svém rozhodnutí nezpochybnil. Za jedinou přímou reakci lze považovat snad jen jednu větu ke konci jeho rozhodnutí – navíc až v části rozhodnutí, která se týká čl. 17 nařízení Dublin III –, podle které žalobce nedodal žádné důkazy o svých tvrzeních. Taková reakce není dostatečná a přezkoumatelná. Není ani jasné, o jakých přesně tvrzeních žalovaný píše. Navíc ani není jasné, jaké přesně důkazy by si žalovaný představoval.
44. Až ve vyjádření k žalobě žalovaný namítá, že žalobce netvrdil, že by například podával kvůli tvrzenému znásilnění trestní oznámení či že by tuto skutečnost jakkoli řešil. Tím ovšem

nemohl napravit popsané vady svého rozhodnutí. Navíc je to podle soudu značně zjednodušující argument. Oběti znásilnění totiž mnohdy tento čin neoznamují, např. kvůli prožívanému traumatu, z obav o další stigmatizaci, pocitu viny či studu, strachu z reakce pachatele či okolí, nebo také z nedůvěry k institucím. To vše by i v případě žalobce bylo velmi pochopitelné.

45. Že žalovaný k věci přistoupil lehkovážně prokazuje i skutečnost, že opravdu do svého rozhodnutí napsal, že žalobce ve správním řízení nezmínil systémové nedostatky v Nizozemsku, a že během pohovoru uvedl, že je ochoten vrátit se do Nizozemska a v návratu mu nic nebrání. To není pravda. Žalobce ve skutečnosti na určité systémové nedostatky poukázal (viz body 2-4 výše). A hlavně výslovně během pohovoru uváděl, že se do Nizozemska vracet nechce (viz bod 5 výše). Lze dodat, že v závěru svého rozhodnutí při práci s čl. 18 nařízení Dublin III žalovaný navíc skutečně zmiňuje Slovensko, jak žalobce namítá.
46. Soud se tedy nakonec vůbec nedostal k hodnocení žalobcových námitek po věcné právní stránce – tedy zda opravdu nizozemský azylový systém trpí systémovými nedostatky. Rozhodnutí žalovaného totiž postrádá náležitý a v potřebné míře individualizovaný skutkový základ. Soud souhlasí se žalobcem, že rozhodnutí žalovaného působí jaké „sériové rozhodnutí“, které není dostatečně konkretizované. Jeho posvěcení by znamenalo, že by se rozhodnutí žalovaného v této podobě dalo vydat prakticky v každém případě přemístění cizince do Nizozemska na základě nařízení Dublin III.
47. V dalším řízení tedy bude muset žalovaný popsané vady napravit. Zejména si bude muset opatřit náležité informace o situaci LGBTQI+ lidí – či konkrétněji osob v tranzici – v nizozemském azylovém systému. Informace budou muset pokrývat i otázku, zda tyto osoby mají přístup k náležité zdravotní a psychologické pomoci. Žalovaný si také bude muset obstarat informace, které by poskytovaly odpověď na žalobcovy obavy z rasových, etnických či náboženských konfliktů v nizozemském azylovém systému.

Ustanovení čl. 17 nařízení Dublin III je v této věci použitelné a odůvodnění rozhodnutí žalovaného ve vztahu k němu nesplňuje požadavky judikatury

48. Pokud jde o námitky na poli čl. 17 nařízení Dublin III, tak je třeba připomenout, že podle jeho prvního odstavce se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný. Jedná se o diskreční pravomoc členského státu. Je na něm, aby určil, za jakých okolností si přeje využít možnost danou čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Úkolem soudu je v těchto případech přezkoumat, zda žalovaný při práci s čl. 17 nařízení Dublin III nepřekročil meze svého uvážení či zda toto uvážení nezneužil (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 9. 2015, č. j. 8 As 133/2014-51, č. 3314/2015 Sb. NSS, bod 23 a judikaturu tam citovanou).
49. Soud tak posuzuje, zda správní rozhodnutí není svévolné, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku žalovaný zjistil řádným procesním postupem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004-55, nebo usnesení ze dne 24. 3. 2014, č. j. 8 Azs 16/2013-56, bod 8). Soudu přitom nepřísluší, aby nahrazoval správní uvážení žalovaného svým vlastním uvážením.

50. K aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III dále z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že pokud z okolností případu plyne, že je hodný zvláštního zřetele, je namístě úvahu o aplikaci čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně učinit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 1. 2017, č. j. 2 Azs 222/2016-24). V citovaném rozsudku Nejvyšší správní soud konstatoval, že případy hodné zvláštního zřetele nelze žádným vyčerpávajícím způsobem obecně popsat. Přesto však mezi ně patří dvě významnější skupiny, které lze typově charakterizovat. V první řadě jde o (1) případy, ve kterých má žadatel o mezinárodní ochranu zvláštní vztah k Česku, resp. Česko má zvláštní zájem na jeho ochraně (např. za prokázané služby státu či pro jiný specifický vztah k němu). Další skupinou jsou (2) případy, ve kterých by aplikace určené příslušnosti jiného členského státu mohla mít nežádoucí důsledky jiné než takové, s nimiž samotné nařízení Dublin III typově počítá a pro něž stanovuje konkrétní specifická pravidla.
51. Typové situace, ve kterých přichází v úvahu aplikace diskrečního ustanovení, lze vyčíst také z bodu 17 odůvodnění nařízení Dublin III, podle kterého: „Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady rodinné příslušníky nebo příbuzné nebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.“
52. Žalobce ve vztahu k možnému využití diskrečního oprávnění podle čl. 17 na třech řádcích odůvodnění uvedl, že žalobce přišel požádat o mezinárodní ochranu v Česku až jako oficiálně třetím členském státě. Kumuluje svoje žádosti o mezinárodní ochranu, aniž by vyčkal na konečný výsledek. A důkazy o svých tvrzeních nedodal. Azylové řízení přitom neslouží ke zvyšování komfortu cizinců. Z těchto důvodů neshledal důvod pro použití čl. 17 nařízení Dublin III.
53. Takováto úvaha ovšem podle soudu nesplňuje požadavky na logickou přezkoumatelnost, absenci svévole a zákaz zneužití správního uvážení žalovaného. Žalovaný opět použil příliš obecnou argumentaci, která v potřebné míře nereaguje na tvrzení žalobce. Jednak ani slovem nezareagoval na to, že žalobce po seznámení se s podklady uvedl, že má v Česku začínající vztah s Čechem, který žije v Brně. Pokud pak žalobci vytýká kumulaci jeho žádostí, tak měl také vypořádat tvrzení žalobce o jeho vyřazení z nizozemského přijímacího systému (viz bod 8 výše). V neposlední řadě také měl vysvětlit, proč v situaci žalobce coby zranitelné osoby v tranzici (viz bod 41 výše), která potřebuje určitou lékařskou či psychologickou pomoc, nejde o jistou formu humanitárního důvodu, který je zvláštního zřetele hodný ve smyslu čl. 17. V těchto aspektech věci bylo třeba ještě doplnit skutková zjištění (ač soud zde musí i žalobci částečně vytknout, že konkrétně ve svých tvrzeních o svém novém vztahu nebyl konkrétnější). Věta, že azylové řízení neslouží ke zvyšování komfortu cizinců, se soudu v tomto kontextu každopádně jeví jako velmi necitlivá.
54. Krátké paušální odůvodnění žalovaného, které alespoň v určité minimální míře nereaguje na tvrzení žalobce, proto podle soudu nemohlo obstát.
55. Soud ještě žalovanému dluží reakci na jeho námitku vznesenou ve vyjádření k žalobě, že se v této věci neměl vůbec čl. 17 nařízení Dublin III použít. Žalovaný odkázal na rozsudek šestého senátu, podle kterého se právě čl. 17 nepoužije, pokud se příslušnost jiné členské země zakládá na čl. 3 odst. 2 pododstavci prvním nařízení Dublin III – tedy na základě

kritéria, podle kterého je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána. Toto kritérium se uplatnilo i v případě žalobce.

56. V napadeném rozhodnutí ovšem žalovaný čl. 17 nařízení Dublin III použil. Jeho použitelnost s ohledem na uplatněné kritérium příslušnosti nijak nezpochybnil. Na právní názor plynoucí z rozsudku šestého senátu neodkázal. Proto ve svém vyjádření k žalobě žalovaný vlastně kritizuje sám sebe a nemůže svůj vlastní postup opět takto až ve vyjádření k žalobě „napravit“, resp. „upravit“. Již proto tento argument žalovaného nemá v této konkrétní věci své opodstatnění.
57. Kromě toho soud dodává, že podle jeho názoru žalovaný ve skutečnosti postupoval po právu, pokud vyšel z možné použitelnosti čl. 17 nařízení Dublin III v této věci. Názor plynoucí z rozsudku šestého senátu totiž není správný.
58. Podle čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III platí, že členské státy posuzují jakoukoli žádost o mezinárodní ochranu učiněnou státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti na území kteréhokoli z nich, včetně na hranicích nebo v tranzitním prostoru. Žádost posuzuje jediný členský stát, který je příslušný podle kritérií stanovených v kapitole III. Na to navazuje čl. 3 odst. 2 pododstavec první, podle kterého „[p]okud nemůže být na základě kritérií vyjmenovaných v tomto nařízení určen příslušný členský stát, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“
59. Ustanovení čl. 17 odst. 1 ve své úplnosti poté zní: „*Odchylně od čl. 3 odst. 1 se může každý členský stát rozhodnout posoudit žádost o mezinárodní ochranu, kterou podal státní příslušník třetí země nebo osoba bez státní příslušnosti, i když podle kritérií stanovených tímto nařízením není příslušný.*“ (zvýraznil soud).
60. Rozsudek šestého senátu v relevantních pasážích zní následovně:

„Ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III výslovně uvádí, že odchýlit se lze pouze od příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení. Nejvyšší správní soud ověřil, že to stejné uvádí i anglické znění nařízení Dublin III. Za použití jazykového a systematického výkladu tak podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně vyplývá, že diskreční oprávnění atrakce příslušnosti lze případně využít pouze v situaci, kdy je příslušnost určena ve smyslu čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III, tedy pouze v případech, kdy je určena na základě kritérií obsažených v kapitole III tohoto nařízení (čl. 7, resp. 8 až 15). Pokud je příslušnost určena na základě „zbytkového“ kritéria obsaženého v čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III, nelze diskrečního oprávnění zakotveného v čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení vůbec využít. Ostatně již v uvedeném rozsudku č. j. 3 Azs 15/2015 – 50, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[p]ostup podle čl. 17 odst. 1 nařízení (EU) č. 604/2013 představuje výjimku z aplikace obecného principu určení příslušnosti k řízení o žádosti o mezinárodní ochranu dle čl. 3 odst. 1 nařízení (...)“ Dříve platné Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 [nařízení Dublin II – pozn. soudu], jež bylo nahrazeno nařízením Dublin III, umožňovalo členským státům využít diskrečního oprávnění (tzv. klauzule suverenity) i v případech, kdy byla příslušnost stanovena na základě „zbytkového“ kritéria. Toto „zbytkové“ kritérium bylo totiž zahrnuto v kapitole III, od které se členské státy mohly za pomoci klauzule suverenity odchýlit. Nařízení Dublin III to již neumožňuje, neboť ono „zbytkové“ kritérium bylo z kapitoly III unijním normotvůrcem vyčleněno do kapitoly II, přičemž odchýlit se členské státy mohou stále pouze od kritérií uvedených v kapitole III.

Pro úplnost musí Nejvyšší správní soud uvést, že si je vědom odst. 17 preambule nařízení Dublin III, jenž zní: „*Kterýkoli členský stát by měl mít možnost odchýlit se od kritérií příslušnosti, zejména z humanitárních důvodů a z důvodu solidarity, aby bylo možné sloučit dohromady*

rodinné príslušníky alebo príbuzné alebo jiné členy rodiny a posoudit žádost o mezinárodní ochranu, která byla podána tomuto nebo jinému členskému státu, i když pro toto posouzení není příslušný podle závazných kritérií stanovených tímto nařízením.“ Na základě takto obecné formulace by se mohlo na první pohled zdát, že členské státy mohou diskrečního ustanovení využít ve všech případech. Nejvyšší správní soud je však toho názoru, že tak tomu není. Nejprve je nutné zdůraznit, že citovaný text působí spíše proklamativně a může sloužit jako výkladové vodítko. Avšak ani ze znění této části preambule nelze v kontextu nyní projednávaného dovozovat, že by diskreční ustanovení bylo případně využitelné ve všech případech stanovení příslušnosti. Toto proklamativní a obecné ustanovení je totiž omezeno právě zněním čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III, který diskreční oprávnění atrakce zcela jednoznačně vymezuje pouze pro případy příslušnosti stanovené ve smyslu čl. 3 odst. 1 tohoto nařízení, který odkazuje na kapitolu III. Nejvyšší správní soud se domnívá, že pokud by unijní normotvůrce zamýšlel vztáhnout diskreční oprávnění i na případy příslušnosti stanovené na základě čl. 3 odst. 2 nařízení Dublin III („zbytkové“ kritérium), neomezil by výslovně znění čl. 17 odst. 1 tohoto nařízení tak, jak je výše uvedeno, resp. by nevyčlenil „zbytkové“ kritérium z kapitoly III.“

61. Krajský soud je však jiného názoru. Ustanovení čl. 3 odst. 1 nařízení Dublin III a kritéria v kapitole III jsou výchozí zásadou. Soud jen připomíná, že kapitola III upravuje konkrétní kritéria pro určení příslušnosti v případech nezletilých osob bez doprovodu (čl. 8), rodinných příslušníků, kteří požívají mezinárodní ochrany (čl. 9), nebo o ni žádají (čl. 10), či pro obecný postup v případě rodiny (čl. 11), vydávání povolení k pobytu či víz (čl. 12), vstupu a pobytu (čl. 13), vstupu osvobozeného od vízové povinnosti (čl. 14) a žádostí podaných v mezinárodním tranzitním prostoru letiště (čl. 15). Pokud na žádné z těchto kritérií nedojde, pak přichází ke slovu „záchytná klauzule“ v podobě čl. 3 odst. 2 pododstavce prvního, podle něž je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.
62. Podle krajského soudu je třeba tuto konstrukci respektovat a brát výchozí čl. 3 odst. 1 spolu s čl. 3 odst. 2 pododstavcem prvním společně jako jeden komplex použitelných pravidel. Obě ustanovení vlastně jen stanoví pravidlo: „Při určování příslušnosti se bude postupovat podle kapitoly III, a při nepoužitelnosti jakéhokoli kritéria v kapitole III bude příslušný první členský stát, ve kterém byla žádost podána.“
63. Ostatně tu není žádný hodnotový důvod – který ani rozsudek šestého senátu neuvádí –, proč by zrovna kritérium prvního členského státu, kde žadatel žádost podal, bylo oproti jiným kritériím v čl. 8 až 15 nařízení Dublin III v čemsi jiné, aby to ospravedlňovalo nemožnost státu použít čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III. Rozsudek šestého senátu nešel dál než za formální výklad textu nařízení Dublin III (a porovnání jeho znění se zněním nařízení Dublin II). Otázku, zda úprava v nařízení Dublin III má i nějaký věcný účel nebo cíl (teleologický důvod), si vůbec nepoložil. Podle krajského soudu přitom není žádný rozumný důvod, pro který by se i pro případ použití kritéria prvního členského státu, kde žadatel žádost podal, nemohl čl. 17 odst. 1 použít. Oproti nařízení Dublin II, kde o použití klauzule suverenity i v případě tohoto kritéria nikdo nepochyboval, se materiálně nic nezměnilo.
64. Úvod čl. 17 odst. 1 a slova *Odchylně od čl. 3 odst. 1* je s ohledem na výše uvedené (a hlavně body 61 a 62) podle krajského soudu třeba číst tak, že zahrnují jak výchozí zásadu použití pravidel v kapitole III, tak onu „záchytnou klauzuli“ v čl. 3 odst. 2 pododstavci prvním. I proto ostatně odůvodnění celého nařízení Dublin III ve svém bodě 17 (viz jeho znění v bodech 51 a 60 výše) nijak mezi jednotlivými kritérii příslušnosti nerozlišuje a dopadá i na kritérium prvního členského státu, kde žadatel žádost podal. To rozsudek šestého senátu sice

uvádí, ale svůj formální pohled výklad všech relevantních ustanovení pak nasměroval nesprávnou cestou. Na vině je určitě i unijní zákonodárce, který mohl dané ustanovení naformulovat tak, aby pochybnosti, k jakým dospěl i rozsudek šestého senátu, nevznikly. Podle krajského soudu se unijní zákonodárce snažil pravidla určování příslušnosti v úvodu nařízení Dublin III zpřehlednit, aby byla „u sebe“, čímž ovšem ve výsledku mohl (formálně čtoucího) čtenáře zmást. Výkladem zohledňujícím materiální rozměr kritérií určování příslušnosti pro posouzení žádostí o mezinárodní ochranu podle nařízení Dublin III, jak jej soud výše popsal, lze však tuto zdánlivou nejasnost rozumně překonat.

65. Krajský soud zvažoval, zda tento svůj výklad neověřit předběžnou otázkou u Soudního dvora. Vyšel ovšem z toho, že jako soud první instance ji v tomto případě nemá povinnost pokládat. Výklad unijního práva, který zaujal, mu navíc připadne jasný (*clair*). A v konkrétních okolnostech této věci – kde žalovaný selhal primárně ve svém procesním přístupu a zatížil své rozhodnutí vadami nepřezkoumatelnosti i nedostatečně zjištěného skutkového stavu – soud považoval za procesně hospodárnější se vymežit vůči rozsudku šestého senátu a dát v této otázce lavírujícímu žalovanému jasné vodítko pro další postup v řízení o žádosti žalobce.
66. Ustanovení čl. 17 odst. 1 nařízení Dublin III je tedy podle krajského soudu i ve věci žalobce použitelné. Rozhodnutí žalovaného v této otázce stálo na správném východisku. A naopak jeho argumentace ve vyjádření k žalobě není důvodná. Konkrétní použití čl. 17 odst. 1 ze strany žalovaného v jeho rozhodnutí už ovšem trpělo výše popsanými vadami, které žalovaný bude muset v dalším řízení napravit.
67. Aby tedy soud shrnul, co žalovaný bude muset učinit: informace o nizozemském azylovém systému, které si žalovaný ještě bude muset zjistit, se budou zaměřovat i na otázku vyřazování žadatelů a případných dopadů tohoto vyřazení, jak to žalobce popisoval ve svém vyjádření po seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce v té souvislosti doloží e-mail o svém vyřazení, o kterém píše ve svém vyjádření ze dne 27. 1. 2025. Informace, které si žalovaný pořídí pro posouzení existence systémových nedostatků (blíže viz bod 47 výše), pak žalovaný bude muset vyhodnotit i perspektivou čl. 17 nařízení Dublin III a posoudit, zda příběh žalobce opravdu není zvláštního zřetele hodný a neodůvodňuje použití diskrečního ustanovení. V neposlední řadě – a zde bude nutná i náležitá součinnost žalobce – je třeba posoudit okolnosti žalobcova nového vztahu v Česku.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

68. Soud posoudil žalobní námitky jako důvodné. Proto zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm žalovaného váží právní názory vyslovené v tomto rozsudku.
69. Žalobce sice byl úspěšný, a proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení. Žádné však nevyčísлил, proto mu ji soud nepřiznal. Žalovaný úspěšný nebyl, proto právo náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj

jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 9. dubna 2025

Martin Kopa
samosoudce